

Simon Adri

MIDLIFE LOVE

Az ágyás téglákkal sziklakertesítve,
virágörvény nyeli a flakonvizet,
habzik a föld, a nyárvégi aszályban
termékeny sziget nő ki a gazudvaron.
Ágcsonkig fűrészelték az ecetfát,
a törzset meghagyták, a lomb odalett:
posztapokaliptikus tájképtöredék.
A rózsánadra többé nem vetül árnyék,
izzad a fényprésben, fénycsővé pöndörödik,
amíg a ház mögé nem kúszik a nap.

Sáros a lábam, rád gondolok, ahogy jöttél
a hirtelen nyárban varázskémiával,
eltaszítva–visszavonzva – újra csak így.
Midlife love, mondtuk, végül mi maradt,
büntetőcsekkek, kilyukadt olajteknő,
szétgányolt elektromos rendszer,
lefeszegetett gégecső-szigetelés,
lekozmált csókok a kontaktgrillben.
Még érzem az átizzadt plédek szagát,
a kihalt madárnyelvre kódolt bűnjel
emlékeztet még a kialvatlanságra,
a napraforgóföldből sietve kiásott,
telekvégbe szakszerűtlenül átültetett
lebukó tányérú, magányos tűzvirágra.

Besűrűsödik a meggyzósídzidő
a nyári konyha légtelen akváriumában.
Rád gondolok, és felizzik a vágy,
de befurakodik a gyanú a küszöb alatt:
csak testek garázsszínpadi tánca
volt a nyár zajos hússzimfóniája.

Rád gondolok: zölden lánkol a hajad,
belobban a kert, mikor elrohansz,
mire jön a vihar, minden végleges,
kupacokba fújt tobozt görget a szél.

Virágbontó, szubmediterrán ősz.
Kihalt madarak vándorlásidéje.
Kondenzcsíkvatta a tejszürkületben,
hirtelen becsapódó felismerések
bombakráterei a járólapon.
Átmeneti év, hullani kezdett a fal,
remegnek a szélben a támoszlopok,
foszlik az emlékezés csipkefátyla.
Ha rád gondolok, rüsztig süpped a lábam
a reménytelenség téglaporába.